

**BOLDOG
VÉGEK
ŐRZŐJE**

fine selection

BARBARA DAVIS

USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

BARBARA DAVIS

BOLDOG

VÉGEK

ŐRZŐJE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

Ezt a könyvet a világ több millió
egészségügyi dolgozójának ajánlom,
akik személyes biztonságukat kockáztatva
ápolják szeretteinket 2020-tól kezdve
– igazi hősök, egytől egyig.

Különböző hősök léteznek, de alig akad köztük olyan, akinek fényes érdemrendet tűznek a mellére.

– Soline Roussel: A boldog végek őrzője

Mi vagyunk a kiválasztottak, La Mere Divine¹ szolgálói, ősi vérvonalból származunk, és arra vagyunk hivatottak, hogy a szeretet és az igazi boldogság ügyét szolgáljuk. Mi vagyunk les tisseuses de sorts... a Varázslatszövők.

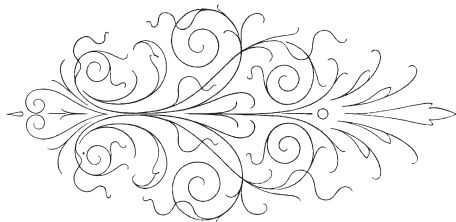
– Esmée Roussel, a Ruhák Boszorkánya

---

¹ Az Isteni Anya. (francia)

A SZERZŐ JEGYZETE

Bár e könyvben történelmi események szerepelnek,
ez a mű irodalmi alkotás. A nevek, szereplők, szervezetek,
események, dátumok és történések a képzeletem
szüleményei, és kitalált történet részeként használtam fel őket.

PROLÓGUS

Soline

A hit a nélkülözhetetlen összetevő. Ha az ember elveszti a varázslatba vetett hitét, mindent elveszített.

– Esmée Roussel, a Ruhák Boszorkánya

Boston, 1976. szeptember 13.

Mindig szomorúsággal tölt el, amikor valami véget ér. Egy dal utolsó hangjai, ahogy beleolvadnak a csendbe. Ahogy lehull a függöny a színdarab végén. Az utolsó hópihe. A búcsúzások.

Milyen sok búcsúzás!

Ma már mind nagyon távolinak tűnik, de a sok beforratlan seb még mindig sajog. Azt hiszem, ma este túl sok bort ittam, és rossz kedvem lett tőle. Vagy egyszerűen csak túl sokat éltem, túl sok szomorúság ért – és túl sok sebet kaptam. És mégis vonzódok azokhoz a hegekhez, a forradásokból rajzolt térképhez, ami nem visz sem előre, sem hátra.

Újra lehoztam a dobozt a padlásról, és az ágyra tettem. Súlyra nem nehéz, de a benne lévő emlékek másféle terhet hordoznak – olyat, ami rátelepszik az ember szívére.

A doboz tartós anyagból készült: vastag, szürke kartonpapírból, amit fémsarkokkal erősítettek meg, erős zsinórfogantyúval. Visszafojtott

lélegzettel emelem fel a tetejét, és felhajtom a gyűrött selyempapírt, hogy megpillanthassam a benne lapuló ruhát. Eljárt fölöttem az idő – éppúgy, mint fölöttem. Ott van a levélköteg is – a többségük francia, néhány angol nyelvű – egy szalaggal átkötve. Ezeket majd később olvasom el, mint már annyiszor megtettem, a maihoz hasonló éjszakákon, amikor az életemben tátongó üresség hosszú árnyékot vet mindenre. Meghatározott rendben végzem ezt a szertartást; sosem cserélem fel a sorrendet. Ha ennyi mindent kiirtottak – ilyen sok minden odaveszett –, az ember kénytelen a rituálékba kapaszkodni, még ha azok szomorúak is.

Kiemelem a ruhát a dobozból, és a karomra fektetem, mint ahogy egy kisbábát vagy egy ígéretet tart meg az ember: magamhoz ölelem, talán kicsit túl szorosan is. Odalépek a tükörhöz, amiből egy pillanatig az a lány néz vissza rám, aki Hitler párizsi bevonulása előtt voltam, tele reménnyel és naiv álmodozással. De egy szempillantás alatt el is tűnik. A helyébe az a nő lép, akivé váltam. Elgyötört vagyok és magányos. Elhagytak az álmaim. A pillantásom visszasiklik a doboz alján lapuló barna bőrtokra, és összeszorul a szívem az emléktől, amikor először megpillantottam. *A biztonság kedvéért*, mondta, ahogy a kezembe nyomta azon az utolsó reggelen.

Századszor is kicipzázatom a tokot, az ujjammal végigsimítom a tek-nőspáncélból készült fésűt és a hozzá illő cipőkanalat, a borotvaecsetet és a borotvát. Milyen személyes holmik! És ő mégis nekem adta. Kiveszem a csiszolt üvegcsét a barna gumigyűrűből – réges-rég kiürült –, lecsavarom a kupakját, mohón vágyakozva egy szippantásnyi után az édes, tiszta illatból, amit az emlékezetembe véstem: a tengervíz és a friss citromhéj keveréke.

Anson.

Csakhogy ezúttal – most először – nem érzem a férfi illatát. Harminc éve szagolgotam ezt az üres üvegcsét, hogy az egyetlen dologgal vigasztalódjak, ami megmaradt belőle – az illatával. És most már az is elillant.

Várom, hogy kicsorduljanak a könnyeim, de hiába. Azt hiszem, ezen már túl vagyok. Kiüresedtem. És talán ez jó is így. Visszateszem az üvegcsét, és behúrom a cipzárt a tokon. A levélkötegre téved a pillantásom, ami általában a száználmas kis szertartásom utolsó lépése. Ma este nem olvasom el őket. Sőt, azt hiszem, soha többé.

Ideje elengedni. *Az egészet* el kell engedni.

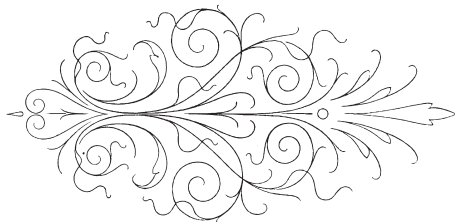
Visszateszem a borotválkozókészletet, aztán összehajtom a ruhát, és behelyezem a dobozba, az ujjait szépen ráhajtva a mellrésze – ahogy a természetesen szokták lefektetni a testet. Egész találó hasonlat. Még egyszer utoljára végigsimítom az anyagot, aztán ráhajtom a selyempapírt, és rácsukom a fedelet.

*Adieu, Anson, mon amour. C'est la fin.*²

---

² Isten veled, Anson, szerelmem. Ez a vég. (francia)

EGY

Rory

Boston, 1985. május 26.

Már vasárnap lenne? Az lehetetlen!

Rory rácsapott a szundi gombra, visszahanyatlott a párnájára, és közben átvillant az agyán, hogy bárcsak átaludhatná az egész napot, de öt perc múlva újra felharsant az ébresztő, ami csak egy dolgot jelenthetett. Nem tudni, hogyan, de újabb hét tűnt el szőröstül-bőröstül: felszívódott az elviteles vacsorák és a régi filmek ködében, és az örökkévalóságig tartó éjszakák mások számára értek boldog véget.

Egy viharvert, puha fedelű könyv puffant a padlón, ahogy Rory lerúgta magáról a takarót, és letette a lábát a padlóra. Kathleen Woodiwiss regényét, *a Rózsaszál a fagyos télbent* hajnali négy körül fejezte be. Úgy meredt a lába előtt heverő nyitott könyvre, mint egy lecsapott madárra. Sosem volt oda a romantikus történetekért. Most valósággal falta őket, és ez a bűnös élvezet homályos szégyenérzettel töltötte el, mint a szerencsejáték vagy a pornófüggőség.

Felkapta a könyvet, és beledobta egy vesszőkosárba, vagy egy tucat hasonló regény mellé, amik arra vártak, hogy elvigye őket az adományboltba. Volt még egy doboz a bejárati ajtó mellett, és egy harmadik a csomagtartójában. *Gyorskaja az agynak*, így nevezte ezeket a könyveket az anyja. De Rory pillantása már az éjjeliszekrényen felhalmozott új példányokra siklott. Aznap este Johanna Lindsey legfrissebb regényén volt a sor.

Átevickélt az ágy mellé leszórt, bontatlan levelek kupacán, köztük a mes-terképzés kurzusainak katalógusán, amit minden elképzelhető módon igye-kezett kerülni, végül rábukkant arra a fém és arany Rolex órára, amit az any-jától kapott, amikor befejezte az egyetemem. Ahogy az várható volt, megállt, és a kicsi, nagyítóüveges buborék három nappal korábbi dátumot jelzett. Beállította az időt, és a csuklójára csúsztatta az órát, aztán egy csésze erős kávé jelent meg a lelki szemei előtt. A mai napot biztosan nem bírja ki koff-ein nélkül.

A konyhában lassan hatalmába kerítette a megsemmisülés érzése, ahogy felmérte a terepet: a mosogatóban koszos edények tornyosultak, a kuka csordultig tele volt, és az Eastern Paradise-ból rendelt tegnapi vacsora maradványai még mindig ott álltak a pulton. Rendet akart rakni vacsora után, de elkezdődött a *Megtalált évek*, és képtelen volt elszakadni a képer-nyőtől, amíg Greer Garson és Ronald Colman újra egymásra nem találtak a film végén. Mire elapadtak a könnyei, elfeledkezett a konyháról. Most pedig nem maradt rá ideje, ha tizenegyre át akart érni a városon.

Miközben a kávétejszínt öntötte a bögréjébe, eljátszott a gondolattal, hogy telefonon lemondja a találkozót – hivatkozhatna torokfájásra vagy migrénre, esetleg csúnya gyomorrontásra –, de ebben a hónapban már két-szer kimentette magát, tehát nem volt más választása, meg kellett tennie.

A zuhany alatt próbált felkészülni a rá váró kérdésekre a tanulmányai-ról, a hobbijáról, a jövőbeni terveiről. A kérdések sosem változtak, és egyre nehezebb volt úgy tenni, mintha bármelyik is érdekelné. Igazság szerint nem volt említésre méltó hobbjaja, rettegett a gondolattól, hogy visszamen-jen az iskolába, és a jövőre vonatkozó tervei nagyon is kétségesek voltak. De bátran fog viselkedni, és jó válaszokat ad, mert ezt várják tőle. És mert a másik lehetőségre – alámerülni abba a sötét mélységbe, amivé az élete vált – egyszerűen még gondolni is kimerítő volt.

A haját törölgetve beslattyogott a hálószobába, és erejét megfeszítve igye-kezett ellenállni az éjjeliszekrény oly ismerős vonzásának. Az utóbbi időben rászokott, hogy minden egyes napját Hux egy-két levelének elolvasásával kezdje, de ma nem volt rá ideje. Mégis azon kapta magát, hogy kinyitja az alsó fiókot, és kiveszi belőle azt a dobozt, amit ott tartott. Negyvenhárom boríték volt benne, a férfi szálkás, széthúzott betűivel megcímezve – mintha mentőövet dobott volna neki, ami nem engedte, hogy elmerüljön.

Az elsőt mindössze öt órával azután dobták be a postaládájába, hogy a férfi gépe felszállt a Logan repülőtérre. Elsőbbségi levélként küldte, hogy Rory biztosan megkapja még aznap. A következőt a reptéri kapunál, várakozás közben írta, és még egyet, már a gépen ülve. Eleinte szinte minden nap kapott tőle levelet, később beállt a ritmus heti egy-két darabra. Aztán egyszer csak nem érkezett több.

A lány az éjjeliszekrényen álló fényképre pillantott, ami a hegyfokon épült étteremben készült, annak a hétnek a végén, amikor megkérte a kezét. Dr. Matthew Edward Huxley, az ismerősei számára csak Hux. Rorynak hiányzott a férfi arca, a nevetése, a viccei és a hamis énekhangja, a mindenféle kvízzjáték imádata és a tökéletes rántottája.

Egy jótékonyági rendezvényen találkoztak, ami a Tufts újszülött intenzív osztályát támogatta. A férfi mosolyától elgyengült a térde, de valójában a mosoly mögött rejtőző egyéniség pecsételte meg Rory sorsát.

Hux szülei gyógypedagógusok voltak, így a példájukon keresztül korán megtanulta a szolgálat értékét. Elsőéves volt az Észak-Karolinai Egyetemen, amikor egy rönkszállító kamion áttért az I-40-es út bal oldalára, és frontálisan ütközött a szülei kocsiával. A temetés után otthagya az egyetemet, céltalan volt és megkeseredett, a nyarat az Outer Banks-i tengerparton töltötte, ahol egy csapat szörfözővel együtt lopta a napot, és Captain Morgan rummal kábította magát.

Végül összekapta magát, visszament az egyetemre, és beiratkozott az orvosi karra. Eredetileg belgyógyászatra akart szakosodni, de miután egy hétig vizitelt a gyermekosztályon, megváltoztak a tervei. Amikor a rezidens időszak véget ért, leszerződött az Orvosok Határok Nélkülhöz, hogy gyerekeket gyógyítson Dél-Szudánban, ezzel tisztelve a szülei emléke előtt.

Ez volt az egyik dolog, amit Rory a legjobban szeretett benne. Távolról sem volt tökéletes: Matthew Huxley-nak nem volt mesés öröksége, nem részesült elsőrangú nevelésben. Keresztülment néhány dolgon, amik mélyen megrázták, de megtalálta a helyét, és annak a módját, hogyan tud valamit visszaadni. Nehéz volt elbúcsúzni tőle, amikor eljött az ideje, de Rory büszke volt arra a munkára, ami mellett a férfi elkötelezte magát, még ha nehéz is volt a leveleit olvasni.

Az egyik levelében bevallotta, hogy rászokott a dohányzásra. *Itt mindenki füstöl, mint a gyárkémény. Talán azért, hogy ne reszkessen a kezük.*

Mindnyájan hibetetlenül fáradtak vagyunk. Máskor egy Teresa nevű újságírónőt említett, aki a BBC számára forgatott, és ő volt számára a kapocs a külvilággal. A munkáról is írt: végtelennek tűnő napokat töltöttek a hevenyészett rendelőkben, megcsonkított, elárvult, halálra rémült gyerekeket kezelve. El sem tudott volna képzelni ennyi borzalmat, de jobb orvos lett belőle – keményebb, ugyanakkor együttérzőbb.

A munkatempó kegyetlen volt, és a lelki traumát nem tudta elég kifejezően papírra vetni. *Annyira el vagyunk kényeztetve az USA-ban! Fel sem tudjuk fogni a törvénytelenségnek és a barbárságnak ezt a mértékét, és hogy máshol milyen gyomorforgató szegénység uralkodik. Az emberhez méltó élet alapvető feltételei hiányoznak. Amit teszünk – én és mi mindannyian –, csak csepp a tengerben ahhoz képest, ha meglátjuk, ami itt folyik.*

Ez volt az utolsó levél.

Eltelt egy hét, kettő és három, és a lány levelei megválaszolatlanok maradtak. Aztán az egyik nap a közszolgálati rádiót hallgatta, amikor hirtelen világgossá vált előtte az ok. Az Egyesült Államok megerősítette, hogy fegyveres lázadók egy csoportja elrabolt három munkatársat egy hajnali rajtaütés során Dél-Szudánban, köztük egy amerikai orvost, egy új-zélandi ápolót és egy, a BBC és a *World* magazin által a helyszínre küldött brit újságírót.

Napokig tartott, amíg megerősítették azt, amit Rory már tudott – hogy Hux volt az elrabolt amerikai –, de nem volt semmi nyom. Nem tudtak semmit arról a teherautóról, amit a szemtanúk láttak elhajtani. Nem volt személyleírás arról a férfiről, aki fegyverrel kényszerítette őket, hogy elhagyják a klinikát. És senki sem vállalta a felelősséget az akcióért, ami pedig megszokott történni negyvennyolc órán belül. Egyszerűen nyomuk veszett.

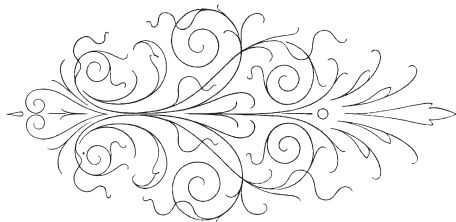
Öt hónap telt el, és Rory még mindig várt. A Külügyminisztérium szerint minden eszközt bevetettek, minden nyomnak utánajártak – nem mintha olyan sok lett volna belőlük. Nyolc héttel ezelőtt éjszakai rajtaütést hajtottak végre egy elhagyatott kunyhóban, Líbiában, miután valaki bejelentette, hogy látott egy nőt, akire ráillett az eltűnt újságírónő személyleírása, de mire odaértek, a kunyhó már üres volt, a lakói régen otthagyták.

A Külügyminisztérium hivatalos közleménye szerint *továbbra is együttműködtek különböző humanitárius szervezetekkel, hogy megtalálják a személyzet minden tagját, és gondoskodjanak a biztonságos hazatérésükről*, de az

igazság az volt, hogy nem kaptak új információkat, ami annyit jelentett, hogy a pozitív végkifejlet egyre inkább kétségessé vált.

Rory a dobozt bámulta. Legszívesebben kivett volna néhány levelet, és visszabújt volna az ágyba, de jelenése volt. Valójában két helyen is, ha beleszámította a Lisette-nek tett ígéretét, hogy aznap délután találkozik vele az Édes Csókok cukrászdában.

Húsz perc múlva felkapta a táskáját és a kulcsait, és még egyszer utoljára belenézett a tükörbe. Fehér nadrágot és ujjatlan, halvány rózsaszín selyemblúzt viselt. Nedves haját lófarokba fogta össze. Még egy kis szemfestéket és szájfényt kent magára, és egyszerű gyémánt fülbevalót tett a fülébe. Távolról sem volt tökéletes, de az anyja szemében soha semmi nem volt az.

KETTŐ

Rory

Áfonyás sütemény és frissen őrölt kávé illata fogadta Roryt, amikor kinyitotta az ajtót. Az anyja gyümölcscentrifugájának berregése hallatszott, miközben lerúgta a lapos sarkú cipőjét, és az ajtó mellé állította – orral kifelé, arra az esetre, ha gyorsan visszavonulót kell fújnia. A jó ég tudja, mi lesz, hiszen nem ez lenne az első eset.

A ház szokás szerint makulátlanul tiszta volt, a tehetős jó ízlés mintapéldánya a süppedős, krémszínű szőnyegekkel és a hozzá illő, nagy gonddal kiválasztott bútorokkal. A falakon természetesen a megfelelő festmények lógtak, súlyos, aranyozott keretben: gyümölcsöstálak és hervatag pipacsokkal teli kancsók. Egyik sem állt csálén, és egyetlen porszemet sem lehetett felfedezni rajtuk.

Rory gyerekkorában is így nézett ki a ház, az anyja katonás tisztasági rendszabályainak köszönhetően. Az előtérben le kell venni a cipőt. Nem szabad a falat tapogatni. Az ebédlőből ételt-italt kivinni szigorúan tilos – a partikat kivéve. És partik szép számmal voltak. Teadélutánok, koktélpartik, vacsoraestek, és persze jótékonysági események az anyja kedvenc egyletei javára. Minden alkalommal tökéletes volt az ellátás, és utána kínos gonddal takarított ki egy profi csapat, akiket az anyja gyorstárcsázón tartott.

Az anyját a konyhában találta, amint éppen frissen préselt narancslét töltött egy metszett üvegkancsóba, az egyedi, arany karkötője csilingelt az üvegen, miközben tevékenykedett. Határozott és rendezett benyomást

keltett khakiszínű nadrágjában és keményített fehér blúzában. Dús, hullámos, aranyszínű haját a *Town & Country* magazinból ismerős copfban fogta össze. A sminkje, mint mindig, kifogástalan volt: a szemét finoman hangsúlyozta, az arcán enyhe pirosság, az ajkán pedig leheletnyi jeges barackszínű szájfény csillogott. Negyvenkét évesen még mindig megfordultak utána a férfiak.

Felnézett, ahogy Rory belépett.

– Hát itt vagy! – mondta, miközben gyorsan, de nagyon figyelmesen végigmérte a lányát. – Már kezdtem azt gondolni, hogy ma sem fogsz eljönni. Vizes a hajad?

– Nem volt időm megszáritani. Miben segíthetek?

– Minden kész van, és remélem, nem hűlt ki. – Rory kezébe adott egy tálcanyi gyönyörűen felszeletelt görögdinnyét, és egy földi eperrel teli tálát. – Ezeket vidd ki az asztalra! Majd én hozom a többit.

Rory fogta a gyümölcsöt, és elindult a terasz irányába. Tökéletes reggel volt. Az ég vakító kék, és ígéretes, kora nyári szellő lengedezett. Alattuk terült el a város: a kanyargós, bostoni utcák és a meredek háztetők kusza szövvénye. A Storrow Drive végtelen hosszan kanyargó kocsisorai, az Esplanade messze elnyúló, zöld lombosátra, a Charles folyó fényes szalagja, amin a vitorlások kicsi pontjai csillognak.

Rory minden ellentmondásosságával együtt imádta a várost. A gazdag, gyarmati történelmet ugyanúgy, mint a pezsgő, olvasztótéglék-kultúrát. A művészet, a gasztronómia, a zene és a tudomány itt kéz a kézben járt, és figyelmet követelt magának. De azt, hogy így látta a várost, távol a nyüzsgéstől és a zajtól, gyerekkorában mindig varázslatosnak érezte, mintha hirtelen szárnyakat növeszthetne, és elrepülhetne.

Kislány korában sokszor álmodozott arról, hogy elrepül, hogy valaki más bőrébe bújjik, és más életet él. Olyat, amit a sajátjának érez. Olyan pályát választ, amihez nincs köze az anyjának. Olyan férjet, aki semmiben nem hasonlít az apjára. Majdnem sikerült is neki.

Majdnem.

Úgy érezte a világot, mint egy követ a mellkasában, aminek a súlya állandóan nyomasztja, és az olyan egyszerű feladatokat is szinte megoldhatatlanná teszi, mint a piaci bevásárlás, vagy a barátnője meglátogatása. Nem volt normális dolog, hogy ennyire vissza akart húzódnni a világtól. De nem

is számított újdonságnak. Mindig is zárkózott természet volt, mindent elkövetett, hogy kiterjen a vacsoraestek és más társasági események elől, nem is beszélve a figyelemről, ami rá irányult, mint a bostoni elit társaság egyik legkiválóbb és leginkább jótékonykodó családjának a lányára.

Soha egy elszabadult hajszál, soha egy elhibázott lépés – ez volt Camilla Lowell Grant. A megfelelő öltözék, a makulatlan otthon, az oda illő műtárgyak. Mindene tökéletes volt, leszámítva a krónikusan hűtlen férjét és a kezelhetetlen lányát. Camilla azonban csodálatra méltón viselte a terheit. Többnyire.

Miután Rory letette a gyümölcsöstálakat, szemügyre vette az asztalt. Mintha a *Victoria* magazinból húzták volna elő: üde, fehér kis sziget, a nagymamája Royal Albert porcelánjával megterítve, hibátlanul hajtogatott vászonszalvétákkal minden teríték mellett. És középen, egy vázában hamvas, fehér gardéniák – az anyja kedvenc virága. Maga volt a tökély, mint mindig.

A villásreggeli hagyománya Rory tizenkettedik születésnapján kezdődött, és gyorsan heti rendszerességű eseménnyé vált. A menü hétről hétre változott – friss gyümölcs, valamilyen házi készítésű péksüteménnyel, füstölt lazacos pírítós lágú Boursin sajttal, tökéletesre sütött omlett valamilyen idényzöldséggel, és az elmaradhatatlan mimózakoktól, frissen préselt narancslével és tökéletes hőmérsékletű Veuve Clicquot pezsgővel.

Ekkor tudták kicserélni a híreiket, de az utóbbi időben ezek a *tête-à-tête*³-ek egyre feszültebbekké váltak, mivel az anyja újabb és újabb, nem túl finom eszközökkel adta tudtára, hogy ideje lenne továbblépni.

Rory megérintette a bal kezén a kicsi, ovális rubintgyűrűt, aminek egy apró karcolás volt az alsó részén. Hux apja ezzel a gyűrűvel kérte meg az anyja kezét; mindössze ennyire futotta neki a koreai háborúból visszatérő katonaként. Hux megígérte, hogy elmennek, és vesznek neki egy rendes gyűrűt, de a lánykéréskor az anyja gyűrűjét akarta használni. Roryt meghatotta ez az érzelgősség, és úgy döntött, hogy megtartja a gyűrűt, mert lázba hozta, hogy a férfi ilyen értékes dolgot bíz rá. És most mindössze az anyja gyűrűje maradt meg belőle.

Elhessegette a gondolatot, amikor Camilla két tányérral a kezében megjelent.

---

³ négyyszemközt (francia)

– Gombás-spárgás frittata – jelentette be, és elegáns mozdulattal az asztalra helyezte a tányérokat.

– Finomnak néz ki – mondta Rory, és leült a megszokott székére. Az anyja sosem volt házias fajta, de azért értett a konyhai dolgokhoz.

Camilla több katalógust hozott a hóna alatt, és mielőtt leült Roryval szemben, odanyújtotta neki.

– Múlt héten jöttek, de kihagytad a villásreggelinket. Legszívesebben azt mondtam volna a postásnőnek, hogy nem ismerek Rory nevű személyt, de van-e valamije Aurora lányom számára?

Rory kényszeredetten elmosolyodott.

– Jó lenne már valami újdonság, anya. Ez szakállas poén.

– A Rory fiúnév. A *te* neved Aurora. Ami nagyon szép név. Egy hölgy neve.

– Egy *öreg* hölgyé – vágott vissza Rory. – És apa rövidítette le. Őt nyilván soha nem zavarta.

Camilla sértődötten fújta egyet.

– Nem bosszanthatta, mert nem is volt *itt*.

Rory felvette a villáját, és kedvetlenül piszkálgatta az omlettjét. Ez igaz. Az apja mindig másfelé kacsingatott. Nem tudta, hány nőügye lehetett, bár gyanította, hogy az anyja pontos számot tudna mondani. Figyelmesen szemmel tartotta a nőket, akik ki-be járkáltak Geoffrey Grant életében, és mindegyikük nevét gondosan hozzáadta a gyűjteményhez, mint aki negyeddollárt dob a perselybe minden egyes káromkodás után.

Azt Rory fel nem foghatta, miért nem vált el tőle, bár gyanította, hogy az apja Doralban töltött vikendje a huszonnyolc éves recepcióásával lehetett volna a *coup de grâce*⁴, ha nem hal meg a nő ágyában. Akkor a botrány volt, amit a legtöbb társaságbeli feleség nem tudott volna kiheverni, a legszaftosabb, legsúlyosabb fajta iskolapéldája, de Camilla esetében ebből lett az árulások gyűjteményének ékköve, valóságos érdemrend, amit a büszkesége jutalmául kapott.

– Nem eszel?

Rory kivett egy epret, és kötelességtudóan majszolgatta. Camilla kiemelte a pezsgősüveget a jegesvödörből, és a dugóval küszködött. Pár perc elteltével Rory átnyúlt az asztalon, és elvette tőle a palackot.

⁴ kegyelemdöfés (francia)

– Hadd nyissam ki én, mielőtt kilövöd valaki szemét.

A dugó halk pukkanással szabadult ki. Rory pezsgőt töltött két pohárba, és mindkettőbe egy kevés narancslét lötytyintett.

Szó nélkül koccintottak, amolyan megszokásból, aztán az ételre fordították a figyelmüket. Főleg Camilla beszélt, Rorytól minimális visszajelzést várt el. Plasztikai műtégekről pletykált, és előre látható válásokról. Az egyik barátjánője Írországba készült. Mi lesz műsoron a bostoni operában a következő évadban? Mi legyen a témája a nyári jótekonysági bálnak, amit ebben az évben is ő szervez? Végül kifogyott a társalgási témákból, és a beszélgetés ismerős, bár eléggé zavaros vizekre evezett.

– A minap összefutottam Dinah Marshall-lal, amikor bevittem a karórát javíttatni. Denise, a legkisebb lánya, a Boston College-ba megy ősszel. Zenét fog tanulni. Azt hiszem, hárfázik. Mondtam neki, hogy augusztusban visszamegy a Tuftsra, hogy befejezd a mesterképzést. És jövő nyáron esetleg Párizsba, gyakornoknak, amiről beszélgettünk. Azt mondta, gratuláljak neked a nevében.

– Denise zongorázik – válaszolta Rory határozottan. – Patricia hárfázik.

– Hát persze, zongorázik. – Camilla felemelte a szalvétáját, és óvatosan tapogatva megtörölte a száját. – És veled mi a helyzet? Izgatott vagy, hogy vissza kell menned?

Rory a pezsgősüvegért nyúlt, és újratöltötte a poharát, ezúttal elhagyva a narancslét. Lassan belekortyolt, aztán az anyjára emelte a tekintetét.

– Semmi miatt nem vagyok izgatott.

Camilla sóhajtván csúsztatott egy sütit a tányérjára.

– Most duzzogsz, Aurora?

– Huszonhárom éves vagyok, anya. Nem duzzogok.

– Igazán? Akkor minek nevezed azt, amit most csinálsz?

Rory letette a koktéliját, és ültében kihúzta magát.

– Három hete nem találkoztunk. Nem is akartál Huxról kérdezni?

Camilla ráhunyorított.

– Dehogynem akartam.

– Mikor? A reggelivel már végeztünk. Megbeszéltük Vicky Foster arcplasztikáját, a rémes angol ételeket, a szünidei bálra vonatkozó terveidet, és hogy Dinah Marshall lánya visszamegy az egyetemre. Arra azonban nem találtál megfelelő alkalmat, hogy megemlítsd a vőlegényem nevét.

– Igazán nem várhatod el tőlem, hogy csak úgy kibökjem, reggelizés közben.

– Mi köze van ennek a reggelihez?

Camilla szája sarka legörbült, amit nyugodtan lehetett duzzogásként értelmezni.

– Csak tapintatos akartam lenni.

– Tapintatos? – A kifejezés felháborította Roryt. Mintha az anyja pusztán az illendőség kedvéért fütyülne az egész dologra. – Nem kell, hogy tapintatosan viselkedj, anya! Elég, ha odafigyelsz rám. De nem figyelsz. Soha nem is figyeltél.

Camilla szeme elkerekedett.

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Sosem kedvelted Huxot. Az első naptól fogva úgy viselkedtél, mintha valami múló szeszély lenne, amit úgymint kinövök, mint ahogy azt remélted, hogy majd kiszereitek a fociból.

– Ez nem igaz.

– De, nagyon is igaz! Nem tetszett neked Hux külseje, sem az, hogy szőröződik, és hogy feladta a magánpraxist. De az az igazi bajod, hogy egy tengerparti kisvárosból származik Észak-Karolinából, amiről még senki nem hallott. És hogy a szülei középiskolában tanítottak, ahelyett, hogy kártyapartikat meg vacsoraesteket rendeztek volna.

És tessék, az anyja felvette a csak rá jellemző, felháborodott testtartást – megfeszítette a vállát, felemelte az állát, és jeges pillantást vetett lefelé, egyenesen a saját tökéletes, arisztokratikus orrára.

– Szörnyű dolgokra célzol.

– Nem célzok semmire. Nyíltan kimondtam. Más anyák remek fogásnak tartanának egy Huxhoz hasonló férfit, csak te nem. Olyat akarsz, akinek jól cseng a vezetéknéve, és Mayflower-matrica van az utazóládájára ragasztva, és most, hogy Hux eltűnt, esélyt látsz az újrakezdésre. Habár azt nem tudom, miért gondolod, hogy a te házasságod olyan sikertörténet, hogy bárkinek férjet választhatnál.

Camilla elhallgatott, az arcvonásai lefagytak, mintha váratlanul pofon ütötték volna.

– Bocsánat – mondta gyorsan Rory. – Nem akartalak...

– Pontosan ezt akartad.

Rory kifújta a levegőt; haragudott magára, amiért ilyen övön aluli ütést vitt be.

– Ne haragudj! Csak kiborultam, és te kerültél az utamba.

Camilla arcára kiült az aggodalom.

– Kaptál valamilyen... hírt?

– Nem. Nincs semmi. Nem érdekes. Nem szeretnék beszélni róla.

– Akkor miről *szeretnél* beszélni? Fogalmam sincs róla, mi történik veled mostanában. Nem veszed fel a telefont. Nem jössz el vacsorázni, amikor hívlak. Egymást követő két héten kihagyta a villásreggelit. Mivel foglalatoskods?

Rory a poharába bámult, és hirtelen összeszorult a torka.

– Leginkább csak várok.

– Édesem... – Camilla átnyúlt az asztalon, és kisimította Rory frufruját a szeméből.

– Ne! – kapta el a fejét Rory. – Ne sajnálj!

– Akkor mit akarsz? Aggódok miattad. Egész nap azokat a rémes könyveket bújod, vagy leragadsz a tévé előtt, és hajnalig nézel valami ócska, nyálas, fekete-fehér filmet. Ezt már megbeszéltük. Nem egészséges dolog.

– Semmi bajom. Csak... – Rory elfordította a fejét, mert a világért sem akarta újratekdeni ezt a beszélgetést. – Csak időre van szükségem.

– Édesem, már öt hónap telt el.

Rory felpillantott.

– Nem tudtam, hogy van egy határidő.

– Nem erről van szó. Csak azt akarom mondani, bármi is történt Matthew-val, akár életben van valahol, akár... – Camilla elhallgatott, mint aki gondosan mérlegeli a következő szavakat. – Te itt maradtál, Aurora. Életben vagy. Tovább kell lépned, mindegy, hogyan.

Rory a szúrós könnyeit nyelte. Hinni akart benne, hogy Hux életben van valahol, hogy egy nap majd hazajön hozzá, de a rettegése egy pillanatra sem szűnt meg, mintha egy láthatatlan kéz nyugodna a vállán. Holnap lesz a napja, hogy megkapja a hírt? Hogy fog történni? Levelet kap? Vagy telefonhívást? Bekopognak az ajtaján? Nem tudta annyira összeszedni a bátorságát, hogy megkérdezze. Ha megkérdezi, attól minden túl valóságossá vált volna, pedig már így is elég valóságos volt.

– És ha nem tudok továbblépni? – kérdezte halkán.

– Ne butáskodj! Persze hogy meg tudod tenni. A Granteket kemény fából faragták.

Rory elfojtott egy sóhajt, és azt kívánta, bárcsak meg tudná őt érteni az anyja.

– Egyszerűen nem érdekel semmi. – Ránézett az anyjára, aki annyira elegáns, jól ápolat és rendíthetetlen volt. – El sem tudod képzelni, milyen érzés, igaz? Reggel úgy ébredni, hogy nincs elég akaraterőd ahhoz, hogy letedd a lábad a padlóra, letusolj és felöltözz, és kilépj a világba, ahol elszáguld melletted az élet, bármerre nézel. Nem vesztettél még el senkit, akit szeretsz. És ne mondd, hogy apu! Mind a ketten tudjuk, hogy az egészen más dolog.

Camilla kinyitotta a száját, aztán becsukta, mintha újragondolná, mit válaszoljon.

– Fogalmad sincs róla, mit vesztettem el, Aurora – mondta végül.

Rory szeme összeszűkül, mert meglepte Camilla titokzatossága. Nagyon keveset tudott az anyja életéről. Sok mindent elzárt előle, vagy nem volt hajlandó beszélni róla.

– *Volt* valakid? – kérdezte halkán. – Volt valakid apa előtt?

– Tizennyolc évesen mentem hozzá apádhoz. Nem volt időm senki másra.

– Jól van, akkor nem előtte. De később... amikor már együtt voltatok? Camilla döbbenetén rámeredt.

– Dehogyan volt!

– Hát akkor? *Mi* az, amiről nem tudok?

Camilla legyintett; láthatóan kész volt témát váltani.

– Semmi. Most már nem fontos. De csak hogy tudd: az anyák is emberek. Megvan a saját életünk, és eleget csalódtunk. Ugyanúgy vérzünk, mint mindenki más. De felelősek vagyunk, teljesíteni kell a kötelességünket, és fenntartani a látszatot. Így megyünk folyton előre.

– Csakhogy én nem látok előre semmit. Nem látok semmit. Mintha a jövő egyszerűen... eltűnt volna.

– Ki kell mozdulnod, Aurora, emberek között lenni. Jövő héten lesz valami koktélozás a Marcosban. Cassandra Maitland privát bulija valami fiatal csellista javára, akit ő fedezett fel. Gyere el velem! Délelőtt elmehetnénk Rosellához megcsináltatni a hajunkat meg a körmünket. Levágná a frufrudat, aztán beszereznének neked valami jó kis cuccot, amit felvehetsz.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nincs jobb, mint egy kicsit szórni a pénzt egy parti előtt. Nagyon feldobja az embert. És jót fog tenni neked, ha találkozol pár régi ismerősséddel, és újra normálisnak érzed magad.

Rory hűvösen végigmérte az anyját.

– Normálisnak?

– Kérek, ne nézz így rám! Nem bujkálhatsz tovább. Aggódok miattad. Talán itt lenne az ideje, hogy... beszéljess valakivel?

Rory megdermedt.

– Azt hiszed, megőrültem?

Camilla gondosan összehajtotta a szalvétáját, és félretette.

– Szerintem nehezen tudod feldolgozni, ami történt, és ha valakivel beszélnél róla, az hasznos lehetne. – Szünetet tartott, majd óvatosan hozzátette: – Olyan valakivel, akiben megbízol.

Rory csendben ült, ahogy az anyja szavai belémartak.

– Sajnálom – szólalt meg végül. – Ami ezelőtt volt, és amit mondtam. Csak hát... Hux. – Elszorult a torka, ahogy kimondta a nevét. – Pénteken megint két órán át telefonálgattam, leginkább csak tartottam a vonalat. Mindig ugyanazokat a köröket futom. *Mindent megteszünk, ami tőlünk telik.* De ez nem igaz! Hogy is lehetne igaz, ha egyszer azt sem tudják, hol van?

Camilla szokása szerint fújta egyet.

– Az hogy lehetséges egyáltalán? Biztos vannak olyan emberek, akik jártasak az ilyen dolgokban. Nagykövetek. Diplomáták. Vagy az elnök, az ég szerelmére!

Rory mellkasát a jól ismert kő nyomta – ugyanaz a kő, ami mindig ott volt, amikor hagyta, hogy elképzelje az elképzelhetetlent.

– Kezdem úgy érezni, hogy nem fog visszajönni.

– Hallgass el! – Camilla a keze után nyúlt. – Elég ebből a beszédből! Emeld meg a fejed, és viselkedj bátran!

Rory egész könnyzáport nyelt vissza, mert a középiskola első éve jutott eszébe, amikor megfogadta, hogy többé be nem teszi a lábát az iskolába, miután nem tudott bekerülni az úszócsapatba. Camilla akkor szorosan magához ölelte, és ugyanezeket a szavakat súgta a fülébe: *Emeld meg a fejed, és viselkedj bátran!* De ő nem volt bátor. Fásult volt. Elveszettnek és kimerültnek érezte magát.